

Elhangzott az öt éves jubileumi nyílt foglalkozáson, 2010. február 19-én, a Németh László
Városi Könyvtár Olvasótermében

2005. február eleje, Petőfi Művelődési Központ, péntek délután, pár perccel 4 előtt. Kaptatok felfelé a lépcsőn egy terembe, ahol közel 35 esztendeje nem jártam; akkoriban Füstös Zoltán festő-tanár rajzsakköre munkálkodott itt. Most a kultúrház igazgatója fogad izgatottan: „Menj csak, Katika, már sokan vannak! Bent ül Spissák doktor, ott vannak a jogász-asszonyok, ismert vásárhelyiek, látod, érdemes volt meghirdetni a kört, nagy visszhangra lelt...” Megyek tovább, belépek, valóban sokan vannak, nem ismerek senkit, izgulok, hogy kihez is fogok én beszélni itt ... Így kezdődött.

Azóta öt év telt el, most jubileumot ülünk, s immár harmadszor tartunk eddigi művészettörténeti munkáinkból nyílt foglalkozást a város érdeklődői, barátaink, ismerőseink számára. Azóta egyetlenegyszer sem maradt el óra e péntek délutánokon, és a létszám sem csökkent, csak némileg változtak az arcok. De nem kevés azok száma sem, akik az első perc óta jelen vannak. Köszönet nekik, s köszönet az újonnan jötteknek, a türelmes fiataloknak és fáradhatatlan idősebbeknek – őáltaluk, őmiattuk, az ő révükön valósult meg e kör, mely mintáját egy hajdani bethlenes önképzőről veszi, hadd említsem meg Láng István Tanárúr nevét, eddigi életem legkiválóbb magyartanáráét. Ő vezetett be hajdan az önképzőkori tevékenységbe, ő tanított meg kérdezni – nyomozni és felfedezni.

Nem baj, hogy lassan haladunk az anyagban, lassú türelemmel vallatjuk az egyes művészettörténeti korszakokat, sokáig időzünk ott, ahol szükségesnek érezzük! Van időnk, öt év alatt nagy figyelemmel és kitartással az itáliai reneszánsz Raffaello tétélezte végpontjáig jutottunk, miközben azért a modernekkel is ismerkedünk épp elégszer. Munkánk végtelen, s érdeklődésünk is az. Csoportunkat egyetlen dolog tartja össze a bontakozó baráti szálakon kívül: a képek szeretete s a tudományosságot megcélzó munkálkodás a művészettörténet nagy korszakain.

Itt valamennyien szabadok vagyunk, mindenki akkor szólal meg, akkor vállal referátumot, akkor teszi meg kiegészítéseit, ha kedve tartja, soha senki nem kapacitálja erre, de annál inkább ösztönzi a légkör, a változatosság, a szakmai hang, mely a foglalkozásokat uralja.

Egy tanárnak valóságos ajándék az ilyen fegyelmezett, érdeklődéstől és szépérezéktől vezetett csoport, mely igyekszik mindenben oktatója kezére játszani, észrevétlenül segíteni őt. Kitalálják gondolatát, esendő pontjait, és ott segítik, ahol kell, megkérdőjelezés nélkül fogadják el választásait. Nem sok ilyen hely, helyzet adódhat a világban, s mi, önképzőkori tagok meg is becsüljük e helyzetet, s benne önmagunkat. Még rettentő sok tervünk van, nekünk, e csillapíthatatlan, kíváncsi, örökifjú egzisztenciáknak!

Azért jöttem haza, Hódmezővásárhelyre tudományos kört tartani, hogy a tanulással töltött sok év tapasztalatát, ismereteit ne csak az egyetem kisdiajkjainak soroljam évről évre, hanem próbáljak idehaza is létrehozni, adni valamit. Íme, nem volt okom megbánni e döntésemet, s kedves Vendégeink, estünket hallgatva, remélem, igazat fognak nekem adni!

Cserjés Katalin, az Önképzőkör vezetője